

Posudek bakalářské práce *Futurum v současné italštině*,
kterou předložila ANNA PROCHÁZKOVÁ,
Ústav románských studií FF UK, ak. r. 2011/2012.

Bakalářská práce Anny Procházkové je komplexním popisem italského futura ve všech jeho centrálních i periferních funkcích. Práce je rozvržena do pěti základních kapitol. V první autorka pojednává o *futuro semplice* a zabývá se jak užitím časovým, tak modálním, tedy takovým užitím, při kterém futurum slouží jiným než ryze temporálním funkcím. Druhá kapitola, věnovaná složenému budoucímu času (*futuro anteriore*), je strukturována analogicky: nejprve je charakterizováno časové užití, poté funkce modální (epistemické). Ve třetí kapitole je stručně zmíněna problematika slovesného vidu. Čtvrtá kapitola se věnuje souslednosti. Zde autorka nabízí konfrontaci pohledu českého (vychází při tom z *Mluvnice italštiny* Sylvy Hamplové) a italského (a zde se drží kanonické příručky *Grande grammatica italiana di consultazione*). V poslední, páté kapitole se Anna Procházková zabývá jinými prostředky pro vyjádření budoucnosti (prézens, opisné formy, imperfektum). Po stručném závěru následuje trojice resumé (české, anglické a italské) a bibliografie.

Práce Anny Procházkové v tomto ohledu naplňuje zadání a cíle, které se si stanovila. Přesto bych zde rád upozornil na některé nesrovnalosti. Pokud jde o formální nedostatky, které nejsou nikterak dramatické, musím konstatovat, že se tu a tam objevují nejednotné odkazy na citovanou literaturu (např. na s. 28 v poznámkách pod čarou), přičemž i hlavní sekundární zdroj, z něhož autorka čerpá, není uveden zcela správně. Lorenzo Renzi je jen jedním ze tří editorů *Grande grammatica italiana di consultazione*, jež je kolektivním dílem mnoha autorů; a právě pod kapitolou o slovese (*Il Verbo*, s. 13–163, sv. I; o futurum konkrétně s. 114–129) je podepsán Pier Marco Bertinetto. Dále není vždy úplně zřejmé, kdy autorka cituje a kdy naopak jen parafrázuje (na s. 33 nahoře je odstavec ukončen uvozovkami nahoře, ale ty úvodní chybějí).

S tím souvisí i má nejdůležitější výtky. Veškeré příklady, které Anna Procházková uvádí, pocházejí výhradně právě z *GGIC*, a to znamená, že jsou zde prezentovány příklady, které jsou již předem propojeny s interpretací. Diplomantka tedy nijak neaplikuje teoretickou znalost futura na nové příklady, které by sama shromáždila. Jsem přesvědčen o tom, že smyslem kvalifikačních prací – a to ani prací bakalářských – rozhodně není jen prostá parafráze sekundární literatury se všemi jejími příklady – které jsou *pace* Bertinetto, Renzi a spol. – někdy velmi „uhozené“ (např. 96 na s. 27 **Quando si sarà sorpreso, gli diremo tutto* – podle mě zní i velmi divně varianta *Quando si sorprenderà, gli diremo tutto*, srov. v češtině *Řekneme mu všechno, až se překvapí / až bude teprve překvapen*; zkrátka tahle věta je nesmyslná, i když tam dáme *futuro semplice*, ale je tomu tak spíš z kognitivních důvodů).

Bohužel je *GGIC* pro autorku zdrojem nejen příkladů, ale i celých odstavců, třebaže zde nějaká originální parafráze je. Např. na s. 22 uprostřed odstavce začínající „Všeobecně se dá ale říci...“ se pozoruhodně překrývá s tím, co čteme právě v *GGIC*. Obávám se, že to není ojedinělý případ, ale nepokládám za důstojné, abych to dokládal pečlivou excerpcí...

Bakalářskou práci Anna Procházkové přesto považuji za přijatelnou, k obhajobě ji doporučuji, ale vzhledem k vzneseným připomínkám ji prozatím – s jistým váháním, které mi budiž dovoleno – hodnotím známkou mezi **velmi dobře** a **dobře**.

V Praze dne 4. září 2012

doc. Mgr. Pavel Štichauer, Ph.D.
oponent bakalářské práce